

عنوان مقاله:

درماندگی آموخته شده (ماهیت و کاربردها)

محل انتشار:

پنجمین همایش ملی پژوهش های نوین در حوزه علوم تربیتی و روانشناسی ایران (با رویکرد فرهنگ مشارکتی) (سال: 1397)

تعداد صفحات اصل مقاله: 17

نویسندگان:

فاطمه ذکاوتی - دانشجوی کارشناسی ارشد روانشناسی تربیتی، دانشگاه بیرجند

هادی پورشافعی - دانشیار گروه علوم تربیتی دانشگاه بیرجند

خلاصه مقاله:

درماندگی آموخته شده در مفهوم کلی به معنای درک کنترل ناپذیری رویدادهاست. طبق نظریه ی درماندگی آموخته شده سلیگمن، زمانی که فرد در موقعیت ناکامی های متعدد اجتماعی، فرهنگی و آموزشی قرار گیرد، احساس ناتوانی در کنترل بر شرایط محیط را تجربه می کند و بی تاثیر بودن فعالیت و پاسخ خود را احساس است. هدف این مقاله معرفی پدیده ی درماندگی آموخته شده، ابعاد آن، نظریه های مرتبط با آن، عوامل موثر بر آن، تاثیرات ناشی از آن و مرور مطالعات و پژوهش قبلی برای کاهش این پدیده می باشد. این مقاله به صورت مروری با روش کتابخانه ای انجام شد. دو نوع درماندگی عمومی و شخصی در نظر گرفته شده است که از پیش آیندهای این پدیده می توان به نوع افکار و نگرش ها، حوادث کنترل ناپذیر، تسلط بر تکالیف، سبک شناختی، تمایزیافتگی میزان خبرگی، سبک های اسنادی و ویژگی های کمال گرایانه اشاره کرد. نکاتی که در زمینه آموزشی باید به آن ها توجه نمود. عبارتاند از: انگیزش دانش آموزان پاداش گروهی به جای پاداش فردی، مشارکت و تکالیف با دشواری متوسط از جمله اقداماتی که در پژوهش های قبلی برای کاهش این پدیده انجام شده است می توان به طرحواره درمانی، تلفیقی روانی آموزشی، شناخت درمانی، آموزش مبتنی بر نظریه فعالیت، بازآموزی اسنادی و بازسازی شناخته اشاره کرد.

کلمات کلیدی:

درماندگی آموخته شده، کنترل ناپذیری، شکست، سبک های اسنادی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/883575>

